

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **O. M.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2020, č. j. OAM-24/LE-BA02-BA04-PS-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 4. 2020, č. j. 62 Az 15/2020 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavovi Bártovi, advokátovi, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 3.400 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a podle § 46a odst. 5 téhož zákona stanovil dobu trvání zajištění do 29. 5. 2020.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, v níž namítal, že žalovaný se nijak nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což má za

následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce poukázal na skutečnost, že od začátku zadržení s policií spolupracoval a pravdivě uvedl veškeré své osobní údaje. Požádal o mezinárodní ochranu, má zájem zůstat v České republice legálně, a tím i dodržovat právní předpisy, které mu umožní legální setrvání. Vyloučení uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu je tak u žalobce nesprávné. Závěrem žalobce zmínil, že velmi podobným případem se zabýval Nejvyššího správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2016, č. j. 7 Azs 269/2016 - 21, v němž rovněž řešil otázku, do jaké míry je třeba se vypořádat s možností uložení zvláštních opatření v případě, kdy cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu poté, co byl zajištěn po nerespektování správního vyhoštění.

[3] Krajský soud v Ostravě nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Shledal úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu dostatečnými a přezkoumatelnými. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, kterou žalovaný opřel také o skutečnosti sdělené samotným žalobcem.

[4] Krajský soud dále konstatoval, že ve vztahu k § 46 odst. 1 písm. e) stanovícího důvody zajištění a § 47 zákona o azylu upravujícího zvláštní opatření se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudcích ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 - 32. Z těchto závěrů krajský soud vycházel při posouzení věci a konstatoval, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Není přitom pravdou, že by žalovaný při vyhodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření vycházel pouze ze zdůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřipustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění. Žalovaný se zabýval pobytovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti, také nerespektování právního řádu žalobcem a skutečnost, že se zde pohyboval vědomě bez oprávnění k pobytu. Uvedené podle krajského soudu odůvodňuje závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a jsou dány důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[5] Krajský soud uzavřel, že k zajištění žalobce měl žalovaný dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu. Krajský soud neshledal ani rozpor s článkem 15 směrnice 2013/33/EU (dále též „přijímací směrnice“), na který žalobce poukázal.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž opětovně namítal, že žalovaný nedostatečně a nesprávně vyhodnotil možnost užití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Důvody pro zajištění stěžovatele a důvody nemožnosti využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu

pokračování

byly z větší části obdobné, což podle stěžovatele svědčí o tom, že nedošlo k řádnému a individuálnímu posouzení závažnosti stěžovatelova protiprávního jednání.

[7] Stěžovatel připustil, že podal žádost o mezinárodní ochranu až v reakci na zajištění a že byla naplněna skutková podstata § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V jeho případě však nelze z nelegálního pobytu usuzovat, že jde o nespolehlivou osobu, u které není možné uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Podle stěžovatele nejsou dány žádné důvody, pro které by se měl žalovaný i soud domnívat, že by stěžovatel neplnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že stěžovatel na území České republiky pobýval neoprávněně a požádal o mezinárodní ochranu po zajištění, je v případě osob žádajících o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců splněna fakticky ve všech případech. Nelze tedy akceptovat, aby tato skutečnost sama o sobě vedla k zajištění stěžovatele. Zajištění z tohoto důvodu nemá být automatické, ale vyžaduje individualizované posouzení, které soud neprovedl a pouze zopakoval názor žalovaného. Stěžovatel měl zásadní zájem na své žádosti o mezinárodní ochranu, takže není zjevný důvod, aby ohrožoval průběh správního řízení, které mu zajišťuje legální pobyt na území České republiky. Je tedy v jeho zájmu být správnímu orgánu kdykoliv k dispozici. Stěžovatel zdůraznil, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je mimořádným institutem, neboť představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu jednotlivce. V případě jeho užití je proto třeba vždy dostatečně zkoumat, zda je takový postup zcela nezbytný a zda neexistují důvody pro užití zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Soud pochybil, neboť se nevypořádal s nedostatečným vysvětlením žalovaného o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření.

[8] Stěžovatel dále argumentoval tím, při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu je třeba přihlídnout k důvodu zajištění a hodnotit, zda by uložením pouze zvláštních opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit mimo jiné i pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu. Stěžovatel upozornil na čl. 15 preambule přijímací směrnice, který zajištění podmiňuje zásadami nezbytnosti a přiměřenosti.

[9] Bylo tedy povinností žalovaného vzít v potaz předně stěžovatelovy osobní poměry, charakter porušení jeho povinností souvisejících s řízením o vyhoštění, dále stěžovatelovo dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností. Teprve po zvážení těchto hledisek mohl žalovaný vyloučit aplikaci mírnějších prostředků. Skutečnosti odpovídající výše zmíněným kritériím žalovaný dostatečně nezohlednil. Stěžovatel uzavřel, že žalovaný chybně nezhodnotil, že v jeho případě neexistoval žádný důvod domnívat se, že by nerespektoval zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť kasační stížností napadený rozsudek byl vydán v souladu s právními předpisy a uplatněné kasační námitky nepovažuje za důvodné. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu se zákonem o azylu, zjistil skutečný stav věci a stěžovateli zcela důvodně uložil zajištění.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného, *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[14] Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, *zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*

[15] Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

[16] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na skutečnost, že stěžovatel pobýval na území České republiky po ukončení předchozího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, po uložení správního vyhoštění a po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, který mu byl v této souvislosti vydán, tedy od dne 15. 11. 2019 neoprávněně. Stěžovatel přitom byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k jeho vycestování ve lhůtě do 14. 11. 2019 a následně opustit území České republiky. Nepodnikl však pro své vycestování žádné kroky a v době platnosti uděleného výjezdního příkazu z území České republiky nevycestoval. Stěžovatel o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal až po více než 3 měsících od pravomocného ukončení jeho prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do Zařízení pro zajištění cizinců (dále též „ZZC“). Z výpovědi stěžovatele učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo přitom nic, co by mu bránilo v dřívějším podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu v České republice před jeho zadržením pro nelegální pobyt v ČR a umístěním do ZZC, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Stěžovateli přitom byl znám způsob podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jelikož o její udělení žádal již

pokračování

v roce 2019. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný shledal, že existují oprávněné důvody se domnívat, že opakovaná žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoli stěžovatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalovaný dále dospěl k závěru, že z jednání stěžovatele je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a že podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Žalovaný rovněž konstatoval, že z postupu stěžovatele je zároveň zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil.

[17] Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný hodnotil charakter porušení povinností stěžovatele souvisejících s řízením o správním vyhoštění, dále stěžovatelovo dosavadní chování, jeho vztah k respektování uložených veřejnoprávních povinností a dosavadní pobytovou historii, jak se toho stěžovatel domáhal v kasační stížnosti. Byly splněny podmínky pro zajištění stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona a azylu, přičemž Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry žalovaného považuje za správné, srozumitelné a řádně zdůvodněné. Žalovaný rovněž řádně, byť poněkud stručně zdůvodnil, proč nepovažoval za možné uložit stěžovateli zvláštní opatření uvedená v § 47 zákona o azylu. Zdejší soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, v níž namítal nedostatečné a nesprávné vyhodnocení možnosti užití zvláštních opatření žalovaným podle § 47 zákona o azylu. S ohledem na žalovaným uvedené skutečnosti považuje Nejvyšší správní soud zadržení stěžovatele za souladné s požadavky nezbytnosti a přiměřenosti uvedenými v čl. 15 preambule přijímací směrnice.

[18] Krajský soud se v bodě 10 kasační stížnosti napadeného rozsudku se závěry žalovaného ve vztahu k nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu zabýval a ztotožnil s nimi, což je správný závěr, neboť jak bylo uvedeno výše, úvahy žalovaného ob stojí. Nelze tudíž přisvědčit ani námitce stěžovatele, že krajský soud pochybil, jelikož se nevypořádal s nedostatečným vysvětlením žalovaného o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření.

[19] Skutečnost, že důvody pro zajištění stěžovatele a důvody pro závěr o nemožnosti využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu byly podobné, nemá za následek nedostatečné posouzení závažnosti stěžovatelova protiprávního jednání, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Z povahy věci totiž vyplývá, že zjištěné skutečnosti ohledně stěžovatelova předchozího jednání a chování na území České republiky jsou relevantní jak z hlediska posouzení nutnosti zajistit stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tj. při hodnocení, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově, tak i z hlediska možnosti uložit žadateli o mezinárodní ochranu zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, tj. při posouzení, zda uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. V posuzované věci se v tomto ohledu jednalo o obdobnou situaci jako v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 - 32, na který krajský soud přílehlavě poukázal. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud

uvedl, že nebylo možné posuzovat užití zvláštních opatření izolovaně od důvodu, pro který byl stěžovatel zajištěn. Závěr, že stejné skutečnosti lze hodnotit jak při hodnocení důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tak i při posouzení podmínek pro uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, pak vyplývá také z bodu 25 rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.“*

[20] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou argumentaci stěžovatele, že z jeho nelegálního pobytu nelze usuzovat, že jde o nespolehlivou osobu, u které není možné uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. V případě stěžovatele se totiž nejednalo o pouhý nelegální pobyt, nýbrž o opakované nerespektování rozhodnutí vydaných dle cizineckého zákona (výjezdní příkaz, správní vyhoštění). To podle Nejvyššího správního soudu svědčí o tom, že stěžovatel nebyl ochoten respektovat správní rozhodnutí, na základě kterých měl Českou republiku opustit, a nelze tedy spoléhat na jeho údajnou ochotu se správními orgány spolupracovat. Stěžovateli proto nelze přisvědčit ani v tom, že nejsou dány žádné důvody, pro které by se měl žalovaný i soud domnívat, že by stěžovatel neplnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu.

[21] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že zajištění nemá být automatické, ale vyžaduje individualizované posouzení. Stejně tak lze stěžovateli přisvědčit, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je mimořádným institutem, neboť představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu jednotlivce, a v případě jeho užití je proto třeba vždy dostatečně zkoumat, zda je takový postup zcela nezbytný a zda neexistují důvody pro užití zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu.

[22] Námitce stěžovatele, že krajský soud otázku zákonnosti zajištění individualizovaně neposoudil, však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť krajský soud se touto otázkou zabýval v bodě 12 kasační stížností napadeného rozsudku, přičemž se ztotožnil se závěry žalovaného, které ve světle jeho přezkumné činnosti obstály. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zmínit rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, v němž vyslovil, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

[23] Stěžovatelem deklarovaný zájem na jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z něhož podle stěžovatele vyplývá, že není zjevný důvod, aby ohrožoval průběh správního řízení, které mu zajišťuje legální pobyt na území České republiky, nevyvrací správnost výše uvedených závěrů. Dosavadní jednání stěžovatele totiž svědčí spíše o tom, že

pokračování

stěžovatel je ve své snaze zůstat na území České republiky ochoten porušovat povinnosti uložené mu správními rozhodnutími a vyhýbat se součinnosti se správními orgány. Nejvyšší správní soud ostatně v již zmíněném rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, vyslovil, že „*deklarovaný zájem stěžovatele pobývat na území České republiky v souvislosti se žádostí o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako účelová, však nezavdává věrohodnou záruku spolupráce s žalovaným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně a negarantuje dostupnost stěžovatele pro případný výkon rozhodnutí o vyhoštění. Snaha co nejdéle si prodloužit 'legální pobyt' naopak naznačuje trvání rizika vyhýbání se brozícímu správnímu vyhoštění.*“

[24] K námitce stěžovatele, v níž namítá, že bylo povinností žalovaného vzít v potaz stěžovatelovy osobní poměry, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že z ustálené judikatury zdejšího soudu vyplývá, že na rozdíl od případu zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců, není žalovaný povinen se v rozhodnutí o zajištění podle § 46a zákona o azylu zabývat tím, zda budoucí správní vyhoštění či vycestování nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016 - 32, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, též rozsudek ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017 - 89).

[25] Jak tedy NSS konstatoval v rozsudku ze dne 13. 6. 2019, č. j. 4 Azs 110/2019 - 32, „*byť judikatura Nejvyššího správního soudu za jistých podmínek připouští možnost posuzování zásahu do soukromého a rodinného života i v řízení o zajištění podle zákona o azylu, nevyžaduje, aby takové posouzení bylo vždy explicitně vyjádřeno v každém rozhodnutí o zajištění. Není povinností správních orgánů se vždy výslovně vyjadřovat k možné otázce zásahu do rodinného života bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti a reálnost zásahu do těchto práv (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Azs 326/2017 - 30, nebo ze dne 30. 4. 2019, č. j. 9 Azs 51/2019 - 28).*“ To lze vztáhnout i na případ stěžovatele, u nějž ani z jeho tvrzení ani z obsahu spisu nevyplývají okolnosti, které by jeho zajištění z tohoto hlediska problematizovaly.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[27] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[28] Zástupci stěžovatele, který mu byl ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 19. 3. 2020, č. j. 62 Az 15/2020 - 14, se podle § 35 odst. 10 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování celkem ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti. Zástupci se dále za tento úkon

přiznává paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celkem tedy náleží zástupci stěžovatele odměna 3.400 Kč, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu